

Sezon Re_wizje/ Antyk

„Sezon re_wizje/ antyk” – sesje teoretyczne

„*reviso*, *-ere* znówu odwiedzać (kogoś), iść z powrotem i zobaczyć (co się dzieje) 2. znów odwiedzać <ogłądać> (kogoś, coś), spotykać się znów (z kimś), powracać (do czegoś); 3. spojrzeć ponownie (na coś)”.

Słownik łacińsko-polski

Sesja teoretyczna ma pozwolić na spotkanie z największymi uczonymi i autorytetami naszych czasów w zakresie badań nad antycznym teatrem i jego związków z innymi dziedzinami ludzkiego bytowania: wydawcami tekstów, autorami komentarzy i interpretacji, opartych na wieloletnim obcowaniu z samą istotą greckiej kultury: językiem i myślą starożytnych. Ma pozwolić na konfrontację z ich poglądami i – być może – wpłynąć na kierunki bieżących badań. Ma odsłonić warsztat tych, którzy skryci w uniwersyteckich katedrach kształtują percepcję antycznej kultury, pochyleni nad szczegółowym studium odległego i martwego języka, i którzy w dobrej wierze udostępniają współczesnej kulturze bogactwo minionych wieków.

Wbrew obiegowej opinii na temat filologów klasycznych ma też pokazać, że ich badania nie dokonują się w świecie sztucznym, pozbawionym związków ze współczesną rzeczywistością, zawsze krok za najnowocześniejszymi postulatami nauk humanistycznych; filologia klasyczna – dziedzina, która jest nieodzownym pomostem do starożytnej myśli – zbyt często mylona jest z muzealnictwem. Sesja ma pokazać bogactwo idei zrodzonych z badań starożytnego teatru: jego związków z religią, psychologią, socjologią i polityką – czyli dokładnie tym, co najbardziej interesuje współczesnych twórców. Świat greckiego teatru nie jest statyczny, nieustannie rozszerza się w stronę Orientu, przenika coraz głębiej w przedgrecką rzeczywistość, która powoli odsłania swoje bogactwa i stopniowo wychodzi z europocentrycznych zbłądzeń minionych, a nie tak dawnych wcale wieków.

Nie byłoby współczesnego teatru z jego najbardziej nawet awangardowymi poszukiwaniami bez Nietzschego, Camusa czy Freuda, ale może jeszcze pewniej nie byłoby go bez filologów miary Erica Doddsa czy Karla Kerényiego. Dzisiejszy teatr także nie poradzi sobie bez Waltera Burkerta czy Olivera Taplina.

Uczeni i artyści wzajemnie się potrzebują. Sam tekst *Edypa* czy *Antygony* czytany lub nawet brutalnie zmieniany przez reżysera lub memoryzowany przez aktora jest owocem benedyktyńskiej pracy filologa. Ten sam tekst, przełożony na współczesny język, starzeje się szybciej niż my sami – przekłady „żyją” i funkcjonują w żywej kulturze najwyżej 50 lat, potem trzeba ich dokonywać na nowo, a one same stają się częścią historii literatury języka, na który zostały przełożone, i świadectwem przemiany i dialogu, jaki dokonuje się w nieustannie ewoluującym świecie ludzkiej myśli.

Świat grecki, zgodnie z ruchem wskazówek zegara czasu, z każdym dniem coraz bardziej się od nas oddala i wymaga ciągłego przybliżania, tłumaczenia, re-wizji w etymologicznym znaczeniu tego słowa. Rewizji wymagają też nasze wyobrażenia o antycznym teatrze, zatrzymane w martwym punkcie pamięcią szkolnych lekcji o *Antygonie*, trywialne, płaskie, jednowymiarowe, pozbawione barw jak Akropol i greckie rzeźby, które akurat w rzeczywistości były oślepiająco kolorowe. Grecka kultura jest skomplikowana jak grecki język, i – paradoksalnie – misją tak uczonych, jak i artystów jest go komplikować, ukazywać w całej złożoności.

Współczesny teatr nie opędzi się od uczonych humanistów, którzy – często z nadmierną gorliwością – uzurpują sobie prawo do pozostawiania jedynymi stróżami porządku w dziedzictwie antycznego świata, ale i oni nie opędzą się od ludzi teatru z ich pytaniami i poszukiwaniami, nawet tymi najbardziej prowokacyjnymi czy bluźnierczymi. Zwyczajowa wrogość pomiędzy wolnością artysty a dyscypliną uczonego jest być może najbardziej twórczą przestrzenią ludzkiej aktywności kulturalnej. (Krzysztof Bielawski, kurator sesji)

SESJA STYCZNIOWA
TEATR W HORYZONCIE RELIGII

13 stycznia

16.00 Leszek Kolankiewicz *Teatr a religie tańczone* (wykład)

17.15 Walter Burkert *Purification in Ritual and in Theatre. From Selinous to Aeschylus*
(wykład)

14 stycznia

16.00 Małgorzata Borowska *Uśmiech Dionizosa*

Bachantki *Eurypidesa a dramaty Nikosa Kazantzakisa* (wykład)

17.15 **Teatr w horyzontach religii** (dyskusja)

Promocja książki Waltera Burkerta *Stwarzanie świętości: ślady biologii we wczesnych
wierzeniach religijnych*, Wydawnictwo Homini, Kraków 2007.

SESJA MARCOWA
PSYCHOLOGIA, POLITYKA, PRZEMOC W TEATRZE

10 marca

Simon Goldhill (wykład)

11 marca

Vittorino Andreoli (wykład)

Włodzimierz Lengauer (wykład)

Dyskusja: **Psychologia, polityka, przemoc**

SESJA MARCOWA
SŁOWO I MUZYKA W TEATRZE

24 marca

Jerzy Axer (wykład)

Annie Bélis (wykład)

25 marca

Stefan Hagel (wykład/ koncert)

Dyskusja: **Słowo i muzyka w teatrze**

SESJA MAJOWA
TEATR I RYTUAŁ

Richard Seaford (wykład)

Oliver Taplin (wykład)

Mary Louise Hart (wykład)

Dyskusja: **Teatr i rytuał**

Walter Burkert

Urodzony w Bawarii w 1931 r. Studiował filologię klasyczną, historię i filozofię w Erlangen i Monachium. Emerytowany profesor Uniwersytetu w Zurychu, z którym jest związany od 1969 roku. Jest jednym z najbardziej wpływowych naukowców w dziedzinie starożytnej Grecji.

Wykładał także na Technische Universität w Berlinie, na Uniwersytecie Harvarda, na uczelniach w Berkeley, Los Angeles i St. Andrews.

W swojej pracy w niezwykle współczesny sposób analizuje badania archeologiczne oraz epigraficzne w kontekście poezji, historii i filozofii starożytnej Grecji. Bardzo istotną kwestią jest dla Burkerta naukowa rekonstrukcja przekazów. Przede wszystkim jednak zajmuje się rytuałem, zagadnieniem ofiary jako centralnego motywu teorii wierzeń oraz percepcją kultury perskiej i bliskowschodniej na obszarze kultury hellenistycznej.

W swoich publikacjach Burkert podkreśla istnienie niezwykle silnych powiązań między religijnymi rytuałami i mitami, zjawisku przemocy zaś przypisuje ważną i twórczą rolę w procesach kulturowych. Przemoc według Burkerta stanowi najpierwotniejszy biologiczny mechanizm kształtujący formy społeczne. Zabijanie ofiary jako rytuał jednoczy jednostki, stając się wehikułem do zjednoczenia się ludzi przed bogami.

Burkert kładzie nacisk na antropomorficzny charakter bóstw greckich tak silnie obecny w dziełach poetów oraz posągach kultowych. Bogowie nie są abstrakcyjnymi pojęciami czy ideami; myślą i czują jak ludzie, mają ludzką postać i wchodzą w relacje podobne do związków międzyludzkich, tworzą patriarchalną rodzinę z Zeusem – „ojcem bogów i ludzi” na czele. W Polsce ukazała się dotychczas jedna książka Burkerta: *Starożytne kultury misteryjne* (tłumaczenie: Krzysztof Bielawski, Wydawnictwo Homini, 2001). W styczniu 2007 ukaże się nakładem wydawnictwa Homini kolejna praca tego autora: *Stwarzanie świętości: ślady biologii we wczesnych wierzeniach religijnych*.

Wybrane publikacje:

Homo Necans: Interpretationen altgriechischer Opferriten und Mythen, de Gruyter, 1972.

Griechische Religion der archaischen und klassischen Epoche; Kohlhammer, 1977.

Ancient Mystery Cults, Harvard University Press, 1987.

Creation of the Sacred. Tracks of Biology in Early Religions, Harvard University Press, 1996.

Die Griechen und der Orient, C.H. Beck, 2003.

Leszek Kolankiewicz

Urodzony w 1954 roku w Lipnie. Antropolog widowisk. Pracuje w Instytucie Kultury Polskiej na Uniwersytecie Warszawskim i na Wydziale Wiedzy o Teatrze w Akademii Teatralnej w Warszawie. Jest autorem książek: *Na drodze do kultury czynnej. O działalności instytutu Grotowskiego Teatr Laboratorium w latach 1970-1977* (1978), *Święty Artaud* (1988), *Samba z bogami. Opowieść antropologiczna* (1995), *Dziady. Teatr święta zmarłych* (1999), *Wielki mały wóz* (2002) Stały współpracownik *Dialogu*". Współredaktor antologii: *Antropologia kultury* (2005) i *Antropologia widowisk* (2005).

Leszek Kolankiewicz jest nietypowym krytykiem teatralnym; nie uprawia krytyki w tradycyjnym rozumieniu, ale łączy zainteresowania teatrem z badaniami antropologa kultury.

W zjawiskach teatralnych interesuje go strona obrzędowa, w ich treści - przejawy tego, co można uznać w kulturze za wieczne i powszechne. Toteż jego rozważania o *Dziadach* stają się zarazem rozważaniami o szamanizmie, kulcie Dionizosa, teatrze starożytnej Grecji, teatrze japońskim, rytuałach religijnych niemal wszystkich ludów: Zulusów, Słowian, Egipcjan. Przywoływana erudycja jest także erudycją historyka kultury - autor umieszcza w swojej książce setki reprodukcji malarstwa i rzeźb z różnych epok, rysunki, cytaty z kroniki Marcina Kromera, a przede wszystkim odwołuje się do różnych koncepcji teatru - zwłaszcza zaś tych powstałych w kręgu Teatru Laboratorium.

„Nowa książka Leszka Kolankiewicza ma wielkie znaczenie dla wszystkich uprawiających historię teatru. Ma ona wątek negatywny: krytykę historii teatru, jaka w Polsce jest, i pozytywny: program badawczy *Dziadów* (bez kursywy) przerastający zakresem dzieło Mickiewicza. Kolankiewicz wzywa nas do pokuty. Niestety, szansę na przejęcie się naszego środowiska jego krytyką i ewentualne postanowienie poprawy oceniam raczej pesymistycznie.” (Lech Sokół o *Dziadach. Teatrze święta zmarłych*).

Małgorzata Borowska

Profesor Uniwersytetu Warszawskiego (filologia klasyczna i neogrecystyka), od 1997 kierownik Pracowni Studiów Helleńskich w OBTA UW. Absolwentka filologii klasycznej UW, stypendystka rządu greckiego (uniwersytety w Salonikach i Atenach). W roku akademickim 2002/2003 prowadziła seminarium dla studentów filologii klasycznej *Pośród fragmentów tragedii greckiej* oraz wykład monograficzny z dziejów literatury greckiej: *Starożytny dramat grecki - konwencje*. Dla słuchaczy Studiów Helleńskich prowadzi dwa cykle wykładów z kultury greckiej: *Panorama kultury Grecji od Homera po czasy współczesnej* i *Wprowadzenie do historii i literatury Grecji nowożytnej*.

Najważniejsze publikacje książkowe:

Le théâtre politique d' Euripide. Problèmes choisis, UW, Warszawa 1989.

Intensywny kurs języka nowogreckiego, PWN, Warszawa 1991.

OIKEIA PRAGMATA. Z dziejów dramatis personae rodzinnej komedii greckiej następców Arystofanesa, UW, Warszawa 1995.

Mormolyke. Książka do nauki języka starogreckiego, WP/OBTA, Warszawa 1998.

Barbajorgos. Książka do nauki języka nowogreckiego, WP/OBTA, Warszawa 2000.

Dijenis Akritas - opowieść z kresów bizantyńskich (przekład i opracowanie), DiG, Warszawa 1998.

Octavia. Dramat z czasów Nerona (przekład studentów UW) redakcja, wstęp i noty, Verum, Warszawa 2001.

Simon Goldhill

Jest profesorem literatury i kultury greckiej na Uniwersytecie w Cambridge oraz Fellow Kings College w Cambridge, będącym jednym z najprężniej działających i najbardziej innowacyjnych centrów badawczych w zakresie literatury antycznej i łacińskiej. Regularnie uczestniczy w konferencjach w Stanach Zjednoczonych i w Europie. Należy do czołówki współczesnych tłumaczy greckiej poezji, przede wszystkim zaś tragedii. Zakres jego zainteresowań to teoria narracji, gender studies oraz relacje między sztuką i literaturą.

W swoich książkach Goldhill przeprowadza analizę najbardziej podstawowych dziedzin życia codziennego - od małżeństwa i seksu po politykę i rozrywkę, by wskazać nam jak aktualne są tematy podejmowane w antyku.

Klasyczne idee wciąż kształtują nasze zachowanie i poglądy - zarówno wtedy gdy staczamy wojny w imieniu demokracji jak i wtedy, kiedy zakochujemy się bez pamięci.

Wybrane publikacje:

The Poet's Voice: Essays on Poetics and Greek Literature; Cambridge University Press, 1991.

Who Needs Greek?: Contests in the Cultural History of Hellenism, Cambridge University Press 2002.

Performance Culture and Athenian Democracy, Cambridge University Press, 2004.

Language, Sexuality, Narrative: The Oresteia, Cambridge University Press, 2004.

Love, Sex & Tragedy: How the Ancient World Shapes Our Lives; University Of Chicago Press, 2005.

Vittorino Andreoli

Urodzony w Weronie w 1940 r., najbardziej znany włoski psychiatra, autor wielu poczytnych książek, reprezentujący głęboko humanistyczne (bliskie Antoniemu Kępińskiemu) podejście do swojej dziedziny nauki. Po uzyskaniu dyplomu z medycyny związany był z Uniwersytetem Cambridge oraz Cornell University w Nowym Jorku. Zachowanie człowieka i szaleństwo stały się szybko sednem jego zainteresowań, co zdeterminowało jego zwrot ku neurologii, a następnie psychiatrii.

Obecnie Andreoli jest dyrektorem Oddziału Psychiatrycznego w Weronie-Soave. Ponadto jest członkiem The New York Academy of Science oraz prezesem Section Comitee on Psychopathology of Expression w World Psychiatric Association. W Polsce ukazała się jego książka *Moi wariaci*.

Wspomnienia psychiatrii (Wydawnictwo Homini, 2006). Praca została napisana z intencją, że pomoże zrozumieć, czego naprawdę potrzebują ludzie „chorzy umysłowo” i uniknąć popełniania wciąż na nowo błędów, które naznaczyły postępowanie wobec pacjentów psychiatrycznych w przeszłości.

Autor przywołuje swoje doświadczenia na tym polu – od pierwszego wejścia w progę „domu wariatów” w Weronie aż do dnia, w którym ogłosił swoją śmierć jako psychiatry, opowiadając, czym była w ubiegłym półwieczu psychiatria we Włoszech (i na świecie), ukazując postępy w dziedzinie

diagnostyki i badań nad farmakologią oraz przejście od izolacji w zakładzie zamkniętym do domniemanej wolności, wraz ze wszystkimi niebezpieczeństwami, które za sobą niesie. Na stronicach swoich wspomnień, w których sąsiadują fragmenty pełne entuzjazmu i rozczarowania, dramatyzmu i ironii, wzburzenia i liryzmu, Andreoli zwraca się do czytelnika z charakterystyczną dlań jasnością i szczerością, kreśląc życiorys człowieka całym sercem oddanego swemu zawodowi, lecz także przedstawiając swoistą mozaikę żywotów ułomnych, w których przegląda się nasza normalność.

Wybrane publikacje:

La violenza, Rizzoli, 1993.

Giovani. Sfida, rivolta, speranze, futuro, Rizzoli, 1995.

E vivremo per sempre liberi dall'ansia, Rizzoli, 1999.

Istruzioni per essere normali, Rizzoli, 2001.

Dalla parte dei Balbini, Rizzoli, 2002. *Delitti. Un grande psichiatra indaga su dieci storie vere di crimine e folia*, Rizzoli, 2003.

Lettera alla tua famiglia, Rizzoli, 2005.

Una piroga in cielo, Rizzoli, 2006.

Lettera a un adolescente, Rizzoli, 2006.

Lettera a un insegnante, Rizzoli, 2006.

Włodzimierz Lengauer

Urodzony w 1949 roku. Magisterium na Uniwersytecie Warszawskim w 1971 roku, doktorat i habilitacja tamże (1975 i 1985), profesura tytułarna (1996). Pracownik naukowo-dydaktyczny Instytutu Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego i autor licznych publikacji z zakresu historii starożytnej. Członek Komitetu Nauk o Kulturze Antycznej PAN; członek rady redakcyjnej czasopisma „Meander” i redakcji „Ars Regia”; Redaktor „Przeglądu Historycznego”, wiceprzewodniczący Zarządu Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci.

Wybrane publikacje:

Greek Commanders in the 5th and 4th Centuries B.C. Politics and Ideology: A Study of Militarism, Warszawa 1979

Pojęcie równości w greckich koncepcjach politycznych. Od Homera do końca V wieku p.n.e., Warszawa 1988

Religijność starożytnych Greków, Warszawa 1994

Starożytna Grecja okresu archaicznego i klasycznego, Warszawa 1999

Storia dell' antichità in URSS (1917-1956), "Index. Quaderni camerti di studi romanistici", t.28, 2000

Cenzus wieku dla członków ateńskiej boule, „Przegląd Historyczny”, t.92, 2001

Studia z zakresu orfizmu, kultu Dionizosa, misteriów dionizyjskich. (w przygotowaniu)

Stefan Hagel

Pracownik Komisji Literatury Antycznej i Tradycji Łacińskiej przy Austriackiej Akademii Nauk w Wiedniu. Jednoosobowy zakład badawczy, skoncentrowany w pracy na muzyce antycznej, prozodii, Homerze i fonologicznych aspektach starożytnego języka greckiego.

Rekonstruuje starożytne instrumenty muzyczne w oparciu o dane archeologiczne, epigraficzne oraz opisy literackie. Zajmuje się też odczytywaniem, transpozycją i odtwarzaniem starożytnych zapisów muzycznych. Z równą łatwością gra na instrumentach z nowoczesnych zapisów na pięciolinii, jak i z antycznego systemu notacji muzycznych. Łączy kompetencje filologa klasycznego, muzykologa-teoretyka, z artystyczną praktyką muzyczną. Zrekonstruował greckie aulosy, lirę i cytrę, na których odgrywa istniejące w starożytnych zapisach greckie utwory muzyczne oraz fragmenty greckiej poezji archaicznej i klasycznej.

Na jego stronie (<http://homepage.univie.ac.at/Stefan.Hagel>) można odsłuchać zarówno fragmenty śpiewu eposów homeryckich z akompaniamentem liry, jak również wszystkie zachowane fragmenty muzyczne w jego wykonaniu. Doskonale opanował nie tylko teorię antycznej wiedzy o muzyce i

zasady performancji muzycznych, ale też wirtuozerską technikę gry na antycznych instrumentach. Mimo młodego wieku jest jednym z najznakomitszych specjalistów w dziedzinie muzyki starożytnej. Wybrane publikacje:

Repertorium der westkilikischen Inschriften. Nach den Scheden der Kleinasiatischen Kommission der Österreichischen Akademie der Wissenschaften; Verlag der österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1998.

Modulation in altgriechischer Musik. Antike Melodien im Licht antiker Musiktheorie; Lang, 2000.
Ancient Greek Music in Performance, Verlag der österreichischen Akademie der Wissenschaften, 2005.

Jerzy Axer

Urodzony w 1946 roku. Filolog klasyczny, profesor zwyczajny Uniwersytetu Warszawskiego oraz Akademii Teatralnej. Członek m.in. Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, Academia Latinitati Fovendae (Rzym), Academia Europaea (Londyn), International Society for the History of Rhetoric - President & Post Resident 1999-2003, Polskiej Akademii Umiejętności, Senatu Ukraińskiego Uniwersytetu Katolickiego. Twórca i dyrektor Ośrodka Badań nad Tradycją Antyczną w Polsce i Europie Środkowo-Wschodniej na Uniwersytecie Warszawskim, inicjator i dyrektor Międzywydziałowych Indywidualnych Studiów Humanistycznych (Kolegium MISH UW) oraz Międzynarodowej Szkoły Humanistycznej Europy Środkowo-Wschodniej, inicjator i przewodniczący rady Programu Akademia „Artes Liberales”, współorganizator Studiów Helleńskich. Autor ponad 250 publikacji, w tym 12 książek, m.in.: *Polski dyplomata na papieskim dworze*, PIW 1982, *Filolog w teatrze*, PWN 1991, *Espanoles y polacos en la Corte de Carlos V* (wraz z Antonio Fontán), Alianza Editorial, Madryt 1994.

Annie Bélis

Znawczyni muzyki antycznej, od lat bada i wykonuje muzykę starożytnej Grecji i Rzymu. Gra na możliwie dokładnie zrekonstruowanych instrumentach z epoki. Założycielka i dyrektor artystyczny Ensemble Kérylos. Zajmuje się zarówno teorią, jak i praktyką wykonawczą. Opublikowała w prestiżowych wydawnictwach we Francji i zagranicą wiele prac naukowych poświęconych teorii muzyki, muzycznej notacji, konstrukcji instrumentów muzycznych i estetyce antyku. Na podstawie jej ustaleń zostały zrekonstruowane dawne instrumenty: kitary, liry, instrumenty perkusyjne i dęte. Jest autorką transkrypcji muzycznych wszystkich utworów wykonywanych przez Ensemble Kérylos. Prowadzi liczne seminaria i klasy mistrzowskie. Była członkiem Francuskiej Szkoły Archeologicznej w Atenach. Obecnie jest dyrektorem w Państwowym Centrum Badań Naukowych i profesorem w Ecole Pratique des Hautes Études (Sorbona). Wraz ze swoim zespołem gościła w Krakowie podczas festiwalu *Misteria, inicjacje* w 2000 roku.

Richard Seaford

Jest profesorem na wydziale historii klasycznej i antycznej Uniwersytetu w Exeter w Anglii i jednym z największych współczesnych autorytetów akademickich w zakresie studiów klasycznych. Autor wielu artykułów dotyczących Homera, greckiej liryki, religii (przede wszystkim kultu Dionizosa), filozofii, tragedii (zajmuje się głównie Eurypidesem), greckiego dramatu satyrowego oraz Nowego Testamentu. Bardzo istotnym zagadnieniem w pracy badawczej Richarda Seaforda są mechanizmy relacji społecznych w starożytnej Grecji. Jego najbardziej znane publikacje dotyczące teatru to omówienia sztuk Eurypidesa – *Cyklopa* i *Bachantek* (*Euripides Cyclops with Introduction and Commentary, Euripides Bacchae*) oraz *Reciprocity and Ritual: Homer and Tragedy in the Developing City-State*. Według Seaforda refleksja nad starożytnością stanowi dla współczesnego człowieka szansę wyzwolenia się spod wpływu wszechogarniającej kultury medialnej.

Wybrane publikacje:

Pompeii, W W Norton & Co Inc, 1979.

Euripides Cyclops with Introduction and Commentary; Oxford University Press, USA, 1985.

Reciprocity and Ritual. Homer and Tragedy in the Developing City-state, Oxford University Press, 1995.

Euripides Bacchae Aris and Phillips, 1996.

Reciprocity in Ancient Greece (with C. Gill and N. Postlethwaite, Oxford University Press, 1998).
Money and the early Greek Mind: Homer, Tragedy, and Philosophy, Cambridge University Press, 2004.

The Oresteia: Agamemnon, Choephoroe, Eumenides, Everyman's Library, 2004.

Dionysos, Routledge, 2006.

Oliver Taplin

Prof. Oliver Taplin jest wykładowcą w oksfordzkim Magdalen College, autorem ważnych książek o scenicznym wymiarze starożytnych tekstów dramatycznych: *The Stagecraft of Aeschylus* (1977), *Greek Tragedy in Action* (1978), *Comic Angels* (1993), współzałożycielem Archiwum Wystawień Dramatu Greckiego i Rzymskiego w Oxfordzie oraz czasopisma „Didaskalia”, poświęconego problemom teatru antycznego. Zajmuje się grecką poezją oraz epiką i dramatem, w tym ich pierwotną i późniejszą recepcją, w szczególności dwudziestowieczną. Oliver Taplin przywraca współczesnym interpretacjom dzieł antycznych właściwą im perspektywę, pierwotną równowagę pomiędzy słowem a gestem i przedstawieniem: „Pełny sens tragedii ujawnia się dopiero wtedy, kiedy staramy się go zobaczyć, a nie tylko wyczytać”. Taplin ma za sobą także doświadczenia reżyserskie - wystawił w Anglii m.in. *Oresteję*. Jego książka *Greek Theatre in Action (Tragedia grecka w działaniu, tłumaczenie Andrzej Wojtasik, Wydawnictwo Homini, 2004)* należy do najważniejszych publikacji na temat scenicznego aspektu zachowanych dramatów greckich okresu klasycznego. Aspekt ów, skutkiem niefortunnego w tym przypadku wpływu opinii Arystotelesa, został w powszechnej świadomości zaniedbany lub wprost zapomniany. A przecież sztuki antyczne napisane zostały jako dzieła dramatyczne przeznaczone do realizacji scenicznej i nie wolno lekceważyć tego wymiaru na żadnym etapie lektury lub badań naukowych. Opracowanie Taplina stanowi nie tylko niezastąpioną pomoc w interpretacji dramatów antycznych podejmowanych przez filologów klasycznych, teatrologów i literaturoznawców, ale też konieczną lekturę dla scenarzystów i aktorów zainteresowanych realizacją tekstów klasycznych.

Wybrane publikacje:

Opening Performance: Closing Texts?, Essays in Criticism, 1995.

The Artistic Record, In P. Easterling (ed.) *The Cambridge Companion to Greek Tragedy*, Cambridge, 69–90, 1997.

Spreading the word through performance. In S. Goldhill and R. Osborne (eds.), *Performance Culture and Athenian Democracy*, Cambridge, 33–57, 1999.

Literature in the Greek and Roman Worlds. A New Perspective, Oxford, 2000.

Mary Louise Hart

Jest kuratorem zbiorów antycznych w J. Paul Getty Museum. Tworzy program teatralny dla Getty Villa in Malibu – w ramach którego postawać będą przedstawienia na podstawie greckich i rzymskich dramatów. Dla Getty Villa Mary Louise Hart przygotowuje także wystawy – ostatnio wystawę waz antycznych ozdobionych obrazami scen teatralnych, o których napisała również książkę *Understanding Greek Vases*. Dla Getty Centre pracuje nad topiką związaną z przedmiotami antycznej kolekcji Getty Museum. Współpracuje z „Didaskalia” – czasopismem poświęconym współczesnym realizacjom greckiego i rzymskiego dramatu, tańca i muzyki.